

Puigdemont i Junqueras no perden l'esperança

written by Redacció Unilateral | 20 de març de 2017

Els darrers esdeveniments han enfortit l'independentisme català. Qui ho anava a dir, després de les condemnes del 9N. Però l'opinió de la **Comissió de Venècia**, la multiplicació d'expressions internacionals de solidaritat cap als condemnats i cap al procés en general, i de crítiques envers la bunkerització del govern, i dels partits majoritaris espanyols, han convençut l'independentisme català que és el moment de fer el pas endavant definitiu.

Aquest darrer cap de setmana, tant **Carles Puigdemont** com **Oriol Junqueras**, han llançat declaracions públiques que comminen a posar-se les piles, que es diu, i anar fins al final. Les paraules de Puigdemont segons les quals «*no hi ha prou inhabilitacions per aturar la democràcia*», mereixen ja un lloc en la futura anàlisi històrica d'aquest procés que estem vivint. Per la seva banda, Junqueras ha deixat ben a les clares en les seves darreres declaracions que ningú es pensi que el poble català es dividirà, recurrent, això sí a una

retòrica catòlica de l'estimació, ratllant fins i tot el kumbaianisme, o al fraternalisme dels maçons, tant importants en la cultura política de la seva formació.

Si a això afegim l'explosiva entrevista, en català, al Conseller d'Afers Exteriors (en anglès, Minister of Foreign Affairs, i avall que fa baixada), **Raül Romeva**, en horari de màxima audiència a la televisió eslovena. I, perquè no dir-ho, la nova demostració de la marginalitat de l'espanyolisme civil a Catalunya, que es va fer fefaent ahir mateix en la seva fracassada concentració que va aplegar uns pocs milers d'activistes, convenientment fotografiats frontalment, de manera que s'evitava constatar que tot just ocupaven una illa i mitja de la Via Laietana, tenim definit un escenari del tot favorable per tal que el President i el Vicepresident del Govern de Catalunya hagin enviat un [missatge](#) claríssim fent servir com a canal, el diari **El País**.

Diàleg i urnes

L'article en qüestió, aprofitant-se també, ens ho deixàvem, de la nova conjuntura escocesa, amb la perspectiva d'un nou referèndum entre el 2018 i el 2019, parteix d'una idea clau, que sembla elemental: les urnes no divideixen, les urnes uneixen, reflexió que sembla calcada a aquella frase, «Units

per les urnes» que ja pronunciava **Joel Joan** en el vídeo a favor de la consulta per la independència a Barcelona, el 10A del 2011. Això implica que les diferències són substancials a la democràcia, però que cal tractar-les amb delicadesa. Per entendre'ns no a cop de roc, o a cop de sentència i de multa, d'amenaça i de fatxenderia.

Puigdemont i Junqueras, en conseqüència, demanen, com a Escòcia un referèndum acordat o pactat, tal com es va fer al Regne Unit el 2014, però recordant, avís per a navegants, que *«el futur de Catalunya el decidiran els ciutadans de Catalunya, no el govern espanyol»* i retreu a aquest últim haver abandonat fins i tot als unionistes que estimen Catalunya, ja que també els priva dels seu dret a decidir.

Per acabar-ho de lligar, no s'està de recordar una altra frase, cal reconèixer que genial, d'un polític tan referencial per alguns com fracassat electoralment, com és el cas

d'Antonio Garrigues Walker, segons el qual, «*en democràcia no existeix el dret a no dialogar*», i deixen caure un «*quan sigui massa tard*», que òbviament fa referència a l'opció unilateral, que queda d'aquesta manera plenament inserida en el marc del procés.